

D ů v o d y:

Jde o souhlasná usnesení nižších soudů, pročez lze podati rekurs jen pro nezákonnost, zřejmý rozpor se spisy nebo zmatečnost (§ 46 odst. (2) zákona ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n.). Nejvyšší soud přezkoumaj spisy neshledal žádný z těchto důvodů. Zejména nedopustily se nižší soudy nezákonnosti při výpočtu výměru »zemědělské půdy«. Není o tom sporu, že velkostatky P., K. a R., které mají přes 250 ha zemědělské půdy, mají spachtovány Ludvík K. a Leopold S. společně celé a že pachtovaná půda není mezi ně reálně rozdělena. V takovém případě pokládají se pachtýři za jednu osobu; pro jejich nárok na úpravu pachtovného je rozhodná celková výměra. To plyne zřejmě z ustanovení § 825 obč. zák., podle něhož povstane společenství, jakmile připadne právo nedílně (podle podílů ideálních) několika osobám, z § 828 obč. zák., podle něhož přísluší právo v celku jen všem podílníkům, kteří se pokládají za jednu osobu dohromady. Vládní nařízení čís. 164/33 neobsahuje odchýlné ustanovení. Předpis § 8 vládního nařízení neupravuje případ, kde nerozvedení manželé mají nedílně spachtován též předmět, neboť v tomto případě se pokládají za jednu osobu již podle předpisů §§ 825 a násl. obč. zák., nýbrž vztahuje se na případy, kde každý z manželů má spachtovány různé předměty, neb oba též předmět, ale podle reálních podílů, nebo když jen jeden z manželů je pachtýřem a druhý má vlastní půdu.

Čís. 13535.

Rozšíření kauční hypotéky nad nejvyšší míru uvedenou v pozemkové knize, jest vyloučeno a nemohlo nastati ani tím, že byla u ní knihovně poznamenána žaloba o zaplacení nové pohledávky knihovní věřitelky, ani tím, že kauční hypotéka jest simultánní a jedna ze simultánních vložek byla prodána, aniž zadní věřitel uplatnil náhradní nárok podle § 222, třetí odstavec, ex. ř. Zaplacením z výtěžku spoluzavazené nemovitosti zmenšil se nárok věřitele z kauční hypotéky i ve zbývajících vložkách, třebaže to nebylo knihovně vyznačeno.

(Rozh. ze dne 12. května 1934, R II 211/34.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně vydraženou nemovitost (věc E XVII 8297/32) přikázal s o u d p r v é s t o l i c e knihovnímu a vymáhajícímu věřiteli D-ovi jen 70 Kč 10 h. R e k u r s n í s o u d k rekursu D-a napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Stěžovatel má na prodané nemovitosti kauční hypotéku pro 12.000 Kč. Jest nesporno, že v exekuční věci E VIII 9094/29 proti dlužníkům dostal D. v rámci této kauční hypotéky částku 11.929 Kč 90 h, ježto na tamní nemovitosti vázla kauční hypotéka simultánně. Nemůže býti proto pochyby, že v rámci kauční hypotéky přísluší D-ovi proti dlužníkům již jen nárok na náhradu 70 Kč 10 h, jež mu přiznal i prvý soud napadeným usnesením. Ve své přihlášce k rozvrhu tvrdil D., že v rámci kauční hypotéky povstaly mu později nové pohledávky, které žádá. Než toho se D. dovolává marně, poněvadž podle stavu poz. knihy jde o jedinou kauční hypotéku, v rámci

které, jak již shora řečeno, D. dostal 11.929 Kč 90 h. Není možné, jak si to stěžovatel představuje, by se pouhým dorozumněním s dlužníky původní kauční hypotéka bez další knihovní žádosti a bez dalšího soudního usnesení rozšiřovala i na jiné pohledávky, ani aby, když původní kauční hypotéka byla simultánní a jedna ze simultánních vložek byla prodána, D. měl právo z dalších simultánních vložek žádati vždy nové a úplné vyplacení celé původní kauční pohledávky. I když ve zbývajících vložkách zůstala váznouti celá kauční hypotéka a i když knihovní věřitelka M. v exekuci č. j. E VIII 9094/29 neuplatnila náhradní nárok podle § 222 třetí odstavec ex. ř., přece jen zaplacením z výtěžku v exekuční věci E VIII 9094/29 se zmenšil nárok stěžovatelův z kauční pohledávky i ve zbývajících vložkách, třebaže to nebylo knihovně vyznačeno. Poznámka zažalování kauční hypotéky neznamena vznik nové kauční hypotéky, nýbrž jen poznámku případné vykonatelnosti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatel dovolává se k odůvodnění dovolacího rekursu vývodů svého rekursu. Než těmito vývody zabýval se již rekursní soud a vyslovil v souhlasu s ustálenou judikaturou nejvyššího soudu (rozhodnutí čis. 4493, 5321, 5367, 6151 sb. n. s.) právní zásadu, že v rámci úvěrové pohledávky nelze požadovati více, než činí nejvyšší míra uvedená v pozemkové knize. Podle zjištění nižších soudů byla v souzeném případě tato míra až na částku 70 Kč 10 h v době rozvrhu nejvyššího podání docíleného za nemovitost vl. čis. 673 vyčerpána, takže stěžovateli nemohla býti přisouzena vyšší částka. Rozšíření kauční hypotéky nemohlo nastati ani tím, že byla u ní knihovně poznamenána žaloba o zaplacení nové pohledávky stěžovatelovy, ani tím, že knihovní věřitelka, akciová společnost M., v exekučním řízení E VIII 9094/29 neuplatnila náhradní nárok podle § 222 třetí odstavec ex. ř. V těchto směrech poukazuje se stěžovatel na správné důvody napadeného usnesení.

Čís. 13536.

Není věcí žalobce o obnovu směnečného sporu, by tvrdil a prokázal, že v souzeném případě není podmínek pro vyloučení žaloby o obnovu podle § 556 c. ř. s., nýbrž jest na žalovaném, by se proti žalobě o obnovu bránil námitkou, že jednal v hlavním sporu bezelstně a že mezi tím svých směnečných nároků proti třetím osobám pozbyl.

(Rozh. ze dne 12. května 1934, Rv II 425/34.)

Žalobu o obnovu směnečného sporu o b a n i ž š í s o u d y zamítly. N e j v y š š í s o u d obnovu povolil a uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h:

Odvolací soud dospěl k zamítnutí žaloby o obnovu řízení v úvaze, že žalobkyně netvrdila hned v žalobě, že žalovaný v hlavní rozepři směnečné jednal lstivě, což prý vzhledem k ustanovení § 556 c. ř. s. bylo